

Č. j.: 2R 75/04 – Hr

V Brně dne 8. prosince 2004

Ve správním řízení o rozkladu podaném dne 23.9.2004 společností PRAGOPERUN, spol. s r. o., se sídlem Poděbradská 8, 190 00 Praha 9, zast. jednatelem Ing. Františkem Vaňkem, proti rozhodnutí Úřadu ze dne 30.8.2004 č. j. VZ/S134/04-152/4307/04-JT, ve věci přezkoumání úkonů zadavatele – Fakultní nemocnice Olomouc, se sídlem I. P. Pavlova 6, 775 20 Olomouc, zast. ke dni zadání veřejné zakázky ředitelem Doc. MUDr. Jaroslavem Vomáčkou, PhD., nyní zast. doc. MUDr. Čestmírem Neoralem, pověřeným řízením, učiněných při zadání veřejné zakázky „Rekonstrukce objektu prádelny Fakultní nemocnice Olomouc – technologická část“ formou výzvy ze dne 14.4.2004 více zájemcům o veřejnou zakázku k podání nabídky podle ustanovení § 49 odst. 1 zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění zákona č. 148/1996 Sb., zákona č. 93/1998 Sb., zákona č. 28/2000 Sb., zákona č. 256/2000 Sb., zákona č. 39/2001 Sb., zákona č. 142/2001 Sb., zákona č. 130/2002 Sb., zákona č. 211/2002 Sb., zákona č. 278/2002 Sb., zákona č. 424/2002 Sb., zákona č. 517/2002 Sb. a zákona č. 41/2004 Sb., jsem podle § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění zákona č. 29/2000 Sb., zákona č. 227/2000 Sb. a zákona č. 226/2002 Sb., na základě návrhu zvláštní komise, ustavené podle § 61 odst. 2 téhož zákona rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. VZ/S134/04-152/4307/04-JT ze dne 30.8.2004

p o t v r z u j i

a podaný rozklad

z a m í t á m.

Odůvodnění

Fakultní nemocnice Olomouc, se sídlem I. P. Pavlova 6, 775 20 Olomouc, zast. ke dni zadání veřejné zakázky ředitelem Doc. MUDr. Jaroslavem Vomáčkou, PhD., nyní zast. doc. MUDr. Čestmírem Neoralem, pověřeným řízením (dále jen „zadavatel“), zadal veřejnou zakázku „Rekonstrukce objektu prádelny Fakultní nemocnice Olomouc – technologická část“ formou výzvy ze dne 14.4.2004 pěti zájemcům o veřejnou zakázku k podání nabídky podle ustanovení § 49 odst. 1 zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění zákona č. 148/1996 Sb., zákona č. 93/1998 Sb., zákona č. 28/2000 Sb., zákona č. 256/2000 Sb., zákona č. 39/2001 Sb., zákona č. 142/2001 Sb., zákona č. 130/2002 Sb., zákona č. 211/2002 Sb., zákona č. 278/2002 Sb., zákona č. 424/2002 Sb., zákona č. 517/2002 Sb. a zákona č. 41/2004 Sb. (dále jen „zákon“).

Jak vyplývá z předložené dokumentace, zadavatel v soutěžní lhůtě obdržel celkem čtyři nabídky, přičemž jeden uchazeč byl z dalšího posuzování a hodnocení nabídek vyloučen. Následně zadavatel stanovil pořadí nabídek a jako nejvhodnější vybral nabídku uchazeče VVM – IPSO s. r. o., se sídlem Opavská č. p. 569, 742 45 Fulnek, zast. jednatelem Jiřím Činčalou, ve správním řízení zast. na základě plné moci ze dne 26.7.2004 advokátem Mgr. Richardem Pustějovským, se sídlem Masarykovo nám. 3090/15, 702 00 Ostrava 2 (dále jen „VVM-IPSO“), na druhém místě se umístila nabídka uchazeče PRAGOPERUN spol. s r. o., se sídlem Poděbradská 8, 190 00 Praha 9, zast. jednatelem Ing. Františkem Vaňkem (dále jen „navrhovatel“) a na třetím místě nabídka uchazeče KOVOSLUŽBA OTS a. s., se sídlem Kaprova 13, 110 00 Praha 1, zast. předsedou představenstva Vladimírem Novákem (dále jen „Kovoslužba“).

Proti rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky podal navrhovatel dne 15.6.2004 námitky, kterým zadavatel po jejich přezkoumání dne 24.6.2004 nevyhověl, přičemž v rozhodnutí o námitkách navrhovatele nepoučil o možnosti podat návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele (dále jen „návrh“) k Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“). Navrhovatel obdržel rozhodnutí zadavatele dne 28.6.2004, svého práva přesto využil a návrh k Úřadu dne 8.7.2004 podal. Tímto dnem bylo zahájeno správní řízení, ve kterém Úřad jako účastníky správního řízení označil zadavatele, navrhovatele, uchazeče VVM-IPSO a uchazeče Kovoslužba.

Ve svém návrhu navrhovatel především namítá porušení svých procesních práv, když jej zadavatel nepoučil v souladu s ustanovením § 56 odst. 2 zákona. Dále mu zadavatel neumožnil nahlédnout do zprávy komise, resp. záznamu zadavatele o posouzení a hodnocení nabídek. Navrhovatel pak mimo jiné i uvádí, že v případě hodnocení kritéria „Doba realizace (minimalizace omezení provozu)“ zadavatel navrhovateli chybně započítal do doby realizace i zkušební provoz.

Zadavatel k návrhu ve svém vyjádření ze dne 13.7.2004 uvádí, že zástupce navrhovatele Ing. Vaněk na osobním setkání přesvědčil zadavatele svou znalostí zákona, že si je vědom možnosti podat návrh a naznačoval také, že ji využije. K neumožnění nahlédnutí do zprávy komise zadavatel konstatuje, že tato povinnost zadavatele se týká zadávání veřejných zakázek pouze podle části druhé zákona, šetřená veřejné zakázky však byla zadána podle ustanovení § 49 odst. 1 zákona. Dále uvádí, že zkušební provoz nabízený navrhovatelem má probíhat po trvalém nebo dočasném dozorem zhotovitele. Dá se tedy předpokládat, že

zhotovitel očekává problémy při uvedení technologie do provozu, a proto zadavatel jednoznačně připočítal dobu zkušebního provozu do doby realizace.

K návrhu se vyjádřil rovněž uchazeč VVM-IPSO a uvádí, že v průběhu zadání veřejné zakázky a při výběru nejvhodnější nabídky nedošlo k porušení zákona, a proto navrhuje, aby Úřad návrh zamítl a rozhodnutí zadavatele potvrdil.

Dne 9.8.2004, po uskutečněném nahlížení do správního spisu, doručil navrhovatel Úřadu své další vyjádření, ve kterém dovozuje, že v podmínkách soutěže nebyly ke stanoveným kritériím hodnocení přiděleny váhy ani koeficienty a nebyl pro danou soutěž rovněž stanoven ani systém hodnocení nabídek formou přidělování bodů v rozmezí 0-10 jednotlivými členy komise. Současně navrhovatel uvádí, že zadavatel ve zdůvodnění výběru nejvhodnější nabídky uvádí zavádějící a místy nepravdivé informace, což navrhovatel dokazuje technologickým řešením jednotlivých prvků.

K vyjádření navrhovatele podali svá stanoviska zadavatel dne 26.8.2004 i uchazeč VVM-IPSO dne 5.8.2004 a objasňují zvolená technologická řešení a jejich výhody.

Po přezkoumání všech rozhodných skutečností vydal Úřad dne 30.8.2004 rozhodnutí č. j. VZ/S134/04-152/4307/04-JT, kterým návrh zamítl, když neshledal porušení zákona.

V odůvodnění svého rozhodnutí Úřad mimo jiné uvádí, že zadavatel nepostupoval v souladu s ustanovením § 56 odst. 2 zákona, když nepoučil navrhovatele o možnosti podat návrh k Úřadu, avšak navrhovatel této možnosti využil, proto nebyl zkrácen na svých právech a pochybení zadavatele tak nemělo vliv na výběr nejvhodnější nabídky. Pochybení zadavatele Úřad neposoudil jako závažné porušení zákona. Stejně tak v postupu zadavatele, když ten neumožnil navrhovateli nahlédnout do záznamu o posouzení a hodnocení nabídek, Úřad neshledal porušení zákona, neboť konstatoval, že uchazeči jsou oprávněni nahlédnout pouze do zprávy o posouzení a hodnocení nabídek pouze při obchodní veřejné soutěži. K tvrzení navrhovatele, že zadavatel při výběru nejvhodnější nabídky nepostupoval hospodárně a transparentně Úřad uvádí, že ani zde neshledal porušení zákona. Váhy k jednotlivým předem zveřejněným kritériím byly přiřazeny tak, aby odpovídaly sestupnému pořadí kritérií, zpráva o posouzení a hodnocení nabídek obsahuje popis hodnocení a zdůvodnění výběru nejvhodnější nabídky. V této souvislosti Úřad také uvádí, že není povinností zadavatele stanovit příslušnou bodovou stupnici již v podmínkách zadání. Při hodnocení kritéria „Doba realizace (minimalizace omezení provozu)“ zadavatel dle názoru Úřadu rovněž přistupoval ke všem uchazečům stejně, protože zkušební provoz byl do doby realizace shodně započten všem uchazečům. K odbornému hodnocení nabídek Úřad poznamenává, že je zákon ponechává zcela na zadavateli. Úřad také uvádí, že navrhovatel ve svém návrhu posuzuje a hodnotí výhody své nabídky, a to aniž by mohl být detailně seznámen s nabídkou vybraného uchazeče, a ze svého pohledu vyvozuje závěry, které jako jediné pokládá za správné.

Proti uvedenému rozhodnutí podal navrhovatel 23.9.2004 rozklad, ve kterém namítá, že Úřad v průběhu správního řízení použil nesprávný úřední postup, nerespektoval hlavní zásady správního řádu, zejména pak nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a ze zásady materiální pravdy. Současně nebylo rozhodování Úřadu v souladu se směrnicemi EHS, podle kterých musí přezkumné řízení vést k posílení transparentnosti a nediskriminace uchazečů. V tomto směru cítí navrhovatel velké pochybnosti. Úřad se dle jeho mínění některými námitky zabýval pouze do té míry, že je ve svém rozhodnutí zopakoval a uzpůsobil tak, aby vyhovovaly jeho rozhodnutí. Zadavatel v průběhu celého zadávacího procesu

postupoval dle názoru navrhovatele diskriminačně, netransparentně a odpíral účastníkům soutěže subjektivní práva. Navrhovatel měl dle svého názoru nesporné právo nahlédnout do záznamu zadavatele o posouzení a hodnocení nabídek, přičemž toto právo mu náleží podle principu analogie s jednou z hlavních zásad správního řádu, zásady „práva účastníků řízení nahlížet do spisů“, což jsou v daném případě veškeré materiály, které má zadavatel k dané veřejné zakázce k dispozici. Obecné zásady správního řádu totiž nejsou pouhými nezávaznými deklaracemi určitých procesních pravidel, ale vycházejí přímo z ústavní úpravy, jak navrhovatel cituje z nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 12/1999 Sb.n.u.US. Svě právo nahlédnout však navrhovatel odvozuje i přímo ze zákona, který obepíná obecná zásada zabezpečení transparentnosti celého procesu zadávání veřejných zakázek, dle které mají zadavatelé povinnost v největší možné míře informovat uchazeče. Zákonodárce umožnil zadavatelům postupovat podle části třetí zákona nikoliv proto, aby diskriminoval uchazeče, ale aby rychleji a finančně méně náročně umožnil vybrat nejvhodnější nabídku. Nahlédnutím navrhovatele do požadovaných materiálů by smysl „zjednodušeného“ výběrového řízení nebyl porušen. Navrhovatel se dále ohrazuje proti údajnému tvrzení napadeného rozhodnutí, že se pasoval na jakéhosi „soudce své nabídky“ a uvádí, že v návrhu se pouze snažil uvést případy, kdy byl jako uchazeč znevýhodněn, když si je vědom toho, že samotný výběr náleží zadavateli a v tomto nechce zadavatele žádným způsobem omezovat. V tomto smyslu pak zadavatel namítá, že zadavatel při hodnocení nabídky navrhovatele nesmyslně sečetl dobu realizace a zkušební dobu, čímž navrhovatele diskriminoval, protože čím je zkušební doba, tedy doba, po kterou vybraný uchazeč na své náklady při plnohodnotném provozu testuje parametry jednotlivých přístrojů, delší, tím je pro zadavatele výhodnější. Navrhovatel zde nabízí paralelu s záruční dobou, kterou taktéž nejde počítat do doby realizace. Úřad dále dle názoru navrhovatele ignoroval některé jím dodatečně zaslané podklady, a proto opakuje, že v podmínkách soutěže nebyly stanoveny váhy ani indexy ke stanoveným kritériím hodnocení nabídek a nebyl ani stanoven systém hodnocení nabídek formou přidělování bodů v rozmezí 0-10 jednotlivými členy komise, dále navrhovatel vyvrací tvrzení, že stavební úpravy u jeho nabídky považuje zadavatel za náročnější vzhledem k uložení přívodů médií do podlahy, když uvádí, že takový požadavek ve své nabídce neuvedl. Navrhovatel také popírá, že ve své nabídce neřeší skládání žehleného operačního prádla a odkazuje na stranu 8. nabídky, kde se uvádí, že „důraz jsem kladli především na specifické požadavky provozu (prostorové umístění, nutnost zpracování operačního prádla)“. Tvrzení zadavatele, že přesun prádla mezi jednotlivými komorami probíhá naráz, tím dochází k nárazům které mohou mít nepříznivý dopad na uložení komory, označuje navrhovatel za zjevnou nepravdu, neboť k tomu z hlediska technického a technologického nemůže dojít. Tato pochybení zadavatele jsou dle názoru navrhovatele zřejmá i laikovy, přesto Úřad má pravomoc vyžádat si v pochybách i nejrůznější znalecké posudky. V závěru svého rozkladu pak navrhovatel uvádí, že vynechání poučení o opravném prostředku sice samotné není důvodem pro zrušení rozhodnutí zadavatele, ale v součtu s jinými pochybení toto pochybení už důvodem pro zrušení rozhodnutí je. Navrhovatel navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí zrušil a nařídil Úřadu provést předmětné správní řízení znovu.

K podanému rozkladu se vyjádřil dne 1.10.2004 uchazeč VVM-IPSO a trvá na tom, že v průběhu výběrového řízení ze strany zadavatele, stejně jako v průběhu řízení o opravném prostředku, nedošlo k porušení zákona. Tvrzení rozkladu setrvávají dle jeho názoru v rovině povšechného konstatování pochybení a porušování obecných principů správního práva a zavádějícími výroky o diskriminaci se navrhovatel snaží využít možnosti dodatečně podsouvat nová a další doposud neuvedená technická data a řešení, která nebyla přesně a jasně formulována v nabídce. Uchazeč VVM-IPSO navrhuje, aby Úřad rozklad zamítl a rozhodnutí zadavatele potvrdil.

K podanému rozkladu se vyjádřil rovněž zadavatel dne 1.10.2004, přičemž k tvrzenému právu navrhovatele nahlédnout do všech materiálů týkajících se daného výběrového řízení uvádí, že toto extenzivní pojetí se prakticky rovná průmyslové špionáži – nahlížení do konkurenčních nabídek. Diskriminaci uchazeče a porušení transparentnosti zadavatel odmítá, dále pouze odkazuje na svá dřívější vyjádření a navrhuje, aby Úřad podaný rozklad zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu zvláštní komisí a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem napadené rozhodnutí přezkoumal v celém rozsahu a s přihlédnutím k doporučení této komise dospěl k následujícímu závěru:

Úřad tím, že svým rozhodnutím č. j. VZ/S134/04-152/4307/04-JT ze dne 30.8.2004 návrh zamítl a rozhodnutí zadavatele potvrdil, rozhodl správně a v souladu se zákonem.

K argumentaci navrhovatele uvádím následující:

Navrhovatel v první části svého rozkladu vytyká Úřadu nesprávný úřední postup, nerespektování zásad správního řízení, zejména pak zásady spolehlivého zjištění skutkového stavu věci, a dále i nesoulad se směrnicemi EU, když zadávací řízení bylo neprůhledné a zvýhodňovalo některé soutěžitele. Tyto obecné formulace pak navrhovatel konkretizuje tak, že bylo poškozeno jeho subjektivní právo nahlédnout u zadavatele do veškerých materiálů vztahujících se k šetřené veřejné zakázce, tedy i do záznamu o posouzení a hodnocení nabídek. Svě právo navrhovatel odvozuje z analogie se správním řádem, přičemž cituje i náleží Ústavního soudu a rozhodnutí Úřadu č. j. VZ S 107/03-152/4018/03-jl ze dne 3.9.2003.

K tomu uvádím, že zmiňovaný náleží Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 12/1999 Sb.n.u.US, Svazek č. 22, Náleží č. 95 ze dne 26.6.2001, řešil situaci, kdy zadavatel nepoučil uchazeče o možnosti podat návrh. Návrh uchazeče byl následně Úřadu doručen opožděně, po lhůtě stanovené pro jeho podání, a z toho důvodu byl procesním rozhodnutím odmítnut, aniž by bylo o návrhu věcně rozhodnuto. Ústavní soud judikoval, že pokud v zákoně chybí k nápravě tohoto opomenutí prostředek obdobný tomu, který předpokládá ustanovení § 54 odst. 3 správního řádu, pak zajištění základního práva na soudní a jinou právní ochranu v souzené věci vyžaduje - jestliže přímá aplikace ustanovení § 54 odst. 3 správního řádu není možná - uvážit možnost přiměřeného použití hlavních obecných zásad správního řízení. Úřad měl tedy absenci poučení vykládat nikoliv k tíži, ale naopak ve prospěch uchazeče.

K tomu dále uvádím, že v šetřeném případě zadavatel rovněž uchazeče nepoučil o možnosti podat návrh, uchazeč však svůj návrh podal (v zákonem stanovené lhůtě) a o tomto návrhu bylo věcně rozhodnuto. Absence poučení je nepochybně porušením zákona, avšak v daném případě nebyl uchazeč zkrácen na svých právech (jeho návrh byl přezkoumán). Nelze ani dovodit žádný příznivý důsledek pro uchazeče, pokud by Úřad zrušil rozhodnutí zadavatele o námitkách a nařídil mu zaslat uchazeči Pragoperun rozhodnutí nové s poučením o možnosti podat odvolání, neboť uchazeč práva na podání odvolání již využil a přezkoumání rozhodnutí zadavatele o námitkách, kterému Úřad po věcné stránce nic nevytyká, se domohl.

Rovněž nelze dovozovat, že případným zrušením rozhodnutí zadavatele o námitkách by se změnilo právní postavení navrhovatele ve vztahu k jím domáhanému právu na nahlédnutí do zápisu o otevírání a hodnocení nabídek, neboť tyto listinné materiály měl

navrhovatel již možnost prostudovat v rámci provedeného nahlížení do správního spisu dne 29.7.2004 a následně na takto zjištěné skutečnosti reagoval dne 5.8.2004 podáním dodatečného vyjádření. S námitkami tam uvedenými se Úřad vypořádal v rámci napadeného rozhodnutí, jak uvedeno níže.

K odkazu navrhovatele na rozhodnutí Úřadu č. j. VZ S 107/03-152/4018/03-jl ze dne 3.9.2003 uvádím, že podle rozsudku Vrchního soudu v Olomouci č. j. 2A 7/2000 ze dne 7.9.2000 nelze porovnávat předchozí či jiná zadání veřejných zakázek, neboť Úřadu přísluší dohlížet pouze nad konkrétním případem. Úřad však vždy sleduje zájem na maximální možné transparentnosti celého procesu zadávání veřejné zakázky, stejně jako dohledové činnosti Úřadu, přičemž tato zásada byla dodržena i v tomto případě, jak uvedeno níže.

Navrhovatel se dále ve svém rozkladu ohrazuje proti údajné konstataci napadeného rozhodnutí, že se pasuje na jakéhosi „soudce své nabídky“ a zasahuje tak do rozhodovací pravomoci zadavatele, přičemž se Úřad těmito výroky snaží „tlačit“ návrh do „té roviny, která se přesně hodí pro rétoriku zadavatele a Úřadu“.

K tomu uvádím, že podobné tvrzení se v napadeném rozhodnutí neobjevuje. Úřad v tomto rozhodnutí pouze konstatuje, že navrhovatel není detailně seznámen s nabídkou vybraného uchazeče a ze svého pohledu vyvozuje závěry, které jako jediné pokládá za správné. Úřad poté připomíná, že hodnocení vhodnosti jednotlivých nabídek je záležitostí zadavatele, který je podrobně obeznámen se všemi nabídkami. Jedná se tedy o pouhé konstatování, které argumentaci nikam „netlačí“, ale pouze poukazuje na její nevyhnutelnou jednostrannost.

Konkrétně pak navrhovatel v postupu zadavatele shledává pochybení tehdy, když při hodnocení kritéria „doba realizace“ sečetl dvě hodnoty, totiž dobu realizace a zkušební dobu. Navrhovatel nabízí paralelu se záruční dobou, kterou také není možno počítat do doby realizace.

K tomu uvádím, že zadavatel ve výzvě jako v pořadí důležitosti čtvrté kritérium stanovil kritérium „doba realizace (minimalizace omezení provozu)“. Zjevně tak především akcentoval svůj zájem na tom, aby realizace veřejné zakázky proběhla co možná v nejkratším termínu, a to se všemi doprovodnými pracemi a úkony, které by mohly jakkoliv omezovat provoz prádelny. Navrhovatel pak ve své nabídce dobu plnění konkretizoval tak, že „montáž, instalace, komplexní zkoušky, zaučení obsluhy a údržby“ bude trvat 7 dní a „zkušební provoz“ 30 dní. Podle bodu X. „splnění závazku zhotovitele“ návrhu smlouvy pak „zkušebním provozem se rozumí provoz prováděný obsluhou objednatele pod trvalým nebo občasným dozorem zhotovitele“. Navrhovatel ve své nabídce nezdůvodnil, za jakým účelem je nezbytná trvalá či občasná přítomnost jeho technika 30 dnů po realizaci veřejné zakázky, zvláště pak když v rámci záruky za dílo garantuje v akutních případech opravy i do 4 hodin. Z uvedeného tedy nevyplývá, že po dobu zkušebního provozu nebude provoz prádelny žádným způsobem omezen, ale naopak je důvodná domněnka zadavatele, že „zkušební provoz“ není běžným, plnohodnotným provozem. Tuto skutečnost popírá navrhovatel až v rámci námitek, avšak bez návaznosti na obsah své nabídky. Nelze tedy považovat za pochybení zadavatele, pokud za dobu realizace, tedy dobu, po kterou bude provoz prádelny jakkoliv omezen ve své plné funkčnosti, považoval „dobu plnění“ formulovanou navrhovatelem v nabídce, a to včetně doby zkušebního provozu.

Navrhovatelem použité srovnání s záruční dobou v tomto smyslu nelze přijmout. Mezi užitekem pro spotřebitele a záruční dobou totiž existuje přímá úměra (tedy čím déle je garantována bezplatná oprava či výměna spotřebitelem používaného, plně funkčního zboží, tím pro něj lépe), zatímco mezi užitekem pro spotřebitele a zkušební dobou existuje úměra nepřímá (čím déle je spotřebitel omezen v plnohodnotném užívání věci režimem zkušebního provozu, tím pro něj hůře). Argumentace navrhovatele je proto v tomto bodě bezdůvodná.

Zadavatel dále namítá, že Úřad údajně ignoroval jím dodatečně zaslané poklady, a proto jejich obsah ve stručnosti opakuje v rámci rozkladu.

K tomu uvádím, že navrhovatel doplnil svůj návrh vyjádřením ze dne 5.8.2004. S obsahem tohoto vyjádření následně Úřad seznámil ostatní účastníky správního řízení dopisem ze dne 25.8.2004 a ti se k němu vyjádřili dne 26.8.2004. Všechna uvedená vyjádření se posléze stala součástí podkladů pro vydání rozhodnutí ve věci, a proto tvrzení navrhovatele se i v tomto bodě nezakládá na pravdě.

Navrhovatel namítá, že v podmínkách soutěže nebyly stanoveny váhy a indexy ke stanoveným kritériím a nebyl rovněž stanoven systém hodnocení nabídek jednotlivými členy komise, z čehož navrhovatel mimo jiné dovozuje, že byl při provedeném hodnocení diskriminován.

K tomu uvádím, že jak vyplývá ze „zprávy o posouzení a hodnocení nabídek“ ze dne 24.5.2004, zadavatel vyhodnotil nabídky podle předem stanovených kritérií, přičemž každému kritériu hodnocení přiřadil v rámci hodnocení váhu podle stupně významu. Rovněž přiřazení bodů jednotlivými členy hodnotící komise proběhlo transparentně. V této souvislosti je potřeba připomenout, že zákon v žádném svém ustanovení neukládá zadavateli uveřejnit předem v podmínkách zadání veřejné zakázky konkrétních váhy, které jednotlivým kritériím přisuzuje, stejně jako mu neukládá předem zveřejnit způsob bodového hodnocení jednotlivými členy komise. Při zadání veřejné zakázky formou výzvy dle ustanovení § 49 odst. 1 zákona navíc zřízení takové komise zákon vůbec nepředpokládá.

K dalším navrhovatelem vytýkaným údajným nesrovnalostem v postupu zadavatele konstatuji, že tyto se již týkají technologického řešení a funkce předmětu plnění veřejné zakázky, a tedy spadají výhradně do posouzení nabídek po stránce odborné. V této souvislosti se Úřad ztotožňuje s právními závěry Vrchního soudu v Olomouci, jak jsou obsažena mimo jiné v rozsudcích č. j. 2A 1/99 ze dne 17.6.1999 a č. j. 2A 7/2000 ze dne 7.9.2000, podle kterých pravomoc Úřadu „nesahá tak daleko, aby mohl svým rozhodnutím posoudit vlastní obsah nabídek a zastoupit zadavatele v jeho roli vybrat nejvhodnější nabídku“. K návrhu navrhovatele, že si Úřad mohl v předmětné otázce nechat vypracovat znalecké posudky pouze uvádím, že dle výše citovaného rozsudku č. j. 2A 1/99 je úkolem Úřadu „kontrola rámce, v němž se výběr provádí, nikoliv samotné kvality výběru. V opačném případě by se totiž vlastní výběr nejvhodnější nabídky mohl stát záležitostí znaleckých posudků a pak by existence zákona postrádala smysl“. Při výběru nejvhodnější nabídky nedošlo k porušení povinností, uložených zadavateli zákonem.

V této souvislosti rovněž nelze zohlednit tvrzení navrhovatele, že absence poučení o opravném prostředku v rozhodnutí zadavatele o námitkách není samotná důvodem pro zrušení rozhodnutí zadavatele, avšak v součtu s jinými pochybeními zadavatele již tímto důvodem je, neboť jak uvedeno výše, Úřad žádná další pochybení v postupu zadavatele neshledal.

Vzhledem k výše uvedenému, když jsem neshledal důvody, pro které by bylo nutno napadené rozhodnutí změnit nebo zrušit, rozhodl jsem tak, jak je ve výroku uvedeno.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 61 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále odvolat.

Ing. Josef Bednář
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

1. Fakultní nemocnice Olomouc, se sídlem I. P. Pavlova 6, 775 20 olomouc, zast. doc. MUDr. Čestmírem Neoralem, CSc.,
2. Mgr. Richard Pustějovský, advokát, se sídlem Masarykovo nám. 3090/15, 702 00 Ostrava 2,
3. PRAGOPERUN, spol. s r. o., se sídlem Poděbradská 8, 190 00 Praha 9, zast. Ing. Františkem Vaňkem,
4. KOVOSLUŽBA OTS a. s., se sídlem Kaprova 13, 110 00 Praha 1, zast. Vladimírem Novákem,
5. spis.